

»Jakec, še enkrat ti rečem — poljubi palico,« je skoraj prosil sveti Miklavž.

A Jakec ne in ne.

Tedajci so vdrli parkeljni v sobo. Lucifer, njihov voditelj, je zažvižgal in že so dečka pobasali v koš.

Miklavžu je bilo hudo, zares hudo. Ne samo zaradi Jakca, ki drugače ni bil hudoben, temveč samo lahkomiseln deček, ampak tudi zato, ker bo Satan zmagal, češ pa sem Miklavža le ukanil za dušo Jakčevo.

Brž se je sveti Miklavž dotaknil s svojo palico koša, v katerem je tičal Jakec, in s tem dal košu čudo-

delno moč. Ko je namreč parkelj nesel Jakca proti peklu, je koš sam od sebe vrgel dečka ven in Jakec jo je ucvrl nazaj proti domu.

Tako je bil srečen in sveti Miklavž je spet zmagal nad Satanom.

Vsako leto pred Miklavževim večerom se peklenščki upirajo, a slednjič vendarle zмага volja svetega Miklavža.

Posebno naklonjeni pa peklenščki svetemu Miklavžu niso in ne bodo nikoli, zato stoje zmeraj zadaj, renče in tuhtajo, kje bi iztaknili kakšnega neubogljivega otroka in ga potlačili v svoj peklenški koš.

* * *

Kako je smrečica postala božično drevesce

(Norveška pravljica)

Pred mnogimi, mnogimi leti je stal na Norveškem velik smrekov gozd. Sredi tega gozda pa je rasla majhna, še zelo mlada smrečica, ki je imela dobrega prijatelja, majhnega sivega ptička, kateri je vedno pripovedoval mnogo lepih stvari o svojih poletih v svet za temnim gozdom. Drevesce pa je imelo tudi neprijatelja, zlobnega gozdnega možica, ki je imel svoj brlog ravno pod majhnim drevesom. Če je torej lezel iz svojega bivališča, je s svojim majhnim nosom vedno dregnul ob drevesne igle; zato se je zaklel, da se bo kmalu znebil nedolžne smrečice.

Nekega dne, ko je drobni ptiček spal med smrekovimi vejicami, je prišel hudobni možic iz svoje jame in je s sekiro posekal ubogo smrečico čisto pri koreninah.

»Zdaj lahko potuješ v širni svet, kakor ti je vedno govoril neumni ptič!« je zlobno zagodrnjal možic in vlekkel smrečico za seboj po prepadih in trdih skalah. Pa se je prebudil drobni ptiček in slišal, kako je drevesce jokalo: »Umreti moram, čeravno nisem storilo nikomur nič žalega!«

Ptiček ni mogel napram možicu ničesar ukreniti; ta se je pa smejal v svoji zlobni škodoželjnosti in divjal z drevescem proti robu gozda.

»Pomagam ti!« je zašepetal ptiček smrečici in se dvignil visoko pod nebo. Ljubi Bog je ravno obdaroval angelčke z lepimi darili, kajti bilo je v božičnem času, tedaj imajo tudi angeli svoje veselje. Ko so bili vsi prav veseli in dobro razpoloženi, je zletel mali, sivi ptiček skozi oblake in sédel ljubemu Bogu na koleno, da bi mu poročal o žalostni zgodbi svoje smrečice.

»Takoj moramo na zemljo, pomagat drevescu!« je rekel Bog, »zakaj na sveti večer ne sme biti nobeno zemeljsko bitje žalostno!«

Angelčki so brž oblekli tople plašče, le Sonce, ki je tudi hotelo videti smrečico, je moralo ostati doma, kajti bila je noč in s svojim svetlim obrazom ni smelo motiti ljudi v njihovem spanju.

Ko je prišel dobri Bog na zemljo, je spustil hudobni možic od strahu drevesce in je zbežal hitro v temo nazaj. Bog in angeli pa so stali okoli drevesca in ga božali. Ker je tako bridko jokalo, so mu podarili angelčki vsa lepa darila, ki so jih vzeli s seboj. Eden je obesil na smrečico zlato zvezdo, drugi mu je podaril jabolko, tretji je privezal sličico na vejo in pritržil zvonček na vrh. Tedaj je drevesce prenehalo ihteti, ker je občudovalo vsa lepa darila. Nenadoma je postalo popolnoma svetlo na zemlji, neposlušno Sonce je tudi hotelo videti, kaj se godi na zemlji. Ljubi

Bog ga je takoj poslal nazaj v posteljo iz oblakov in za kazen je moral poslej vsako noč iz postelje in odpotovati na zemljo; ljudje ga imenujejo v teh krajih polnočno sonce.

Ko so Bog in angeli potolažili smrečico, so opazili z veseljem, da je Sonce pozlatilo malega, sivega ptička, ki je hvaležen sédel na vrh drevesca.

»Veste kaj,« je rekel dobri Bog angelom, »dajmo, podarimo lepo drevesce ljudem, ki gredo tamle ravnokar v cerkev!«

Tedaj so angelčki prav previdno prijeli in odnesli okrašeno smrečico pred cerkvena vrata, skozi katera so hodili kmetje k polnočnici.

Star kmet je prišel poslednji. Videl je čudovito drevesce, na katerem so viseli še zlati angelski lasje. Pogledal je v zvezdnato nebo in si je takoj mislil, da jim je hotel napraviti ljubi Bog v tej noči posebno veselje. Vzel je smrečico s seboj domov in jo postavil v hiši na mizo. Tedaj so pričeli zlati lasje blesteti, da je bil ves majhni prostor ožarjen od svetlobe.

Smrečica pa je postala najsrečnejše drevo na svetu, kajti ljudje so ga vzljubili in ga krasijo vsako leto znova! Celu zlatega ptička vidimo na sveti večer na vrhu drevesca. Živalca se kajpak počuti zelo važno, ker je pomagala smrečici do sreče...

